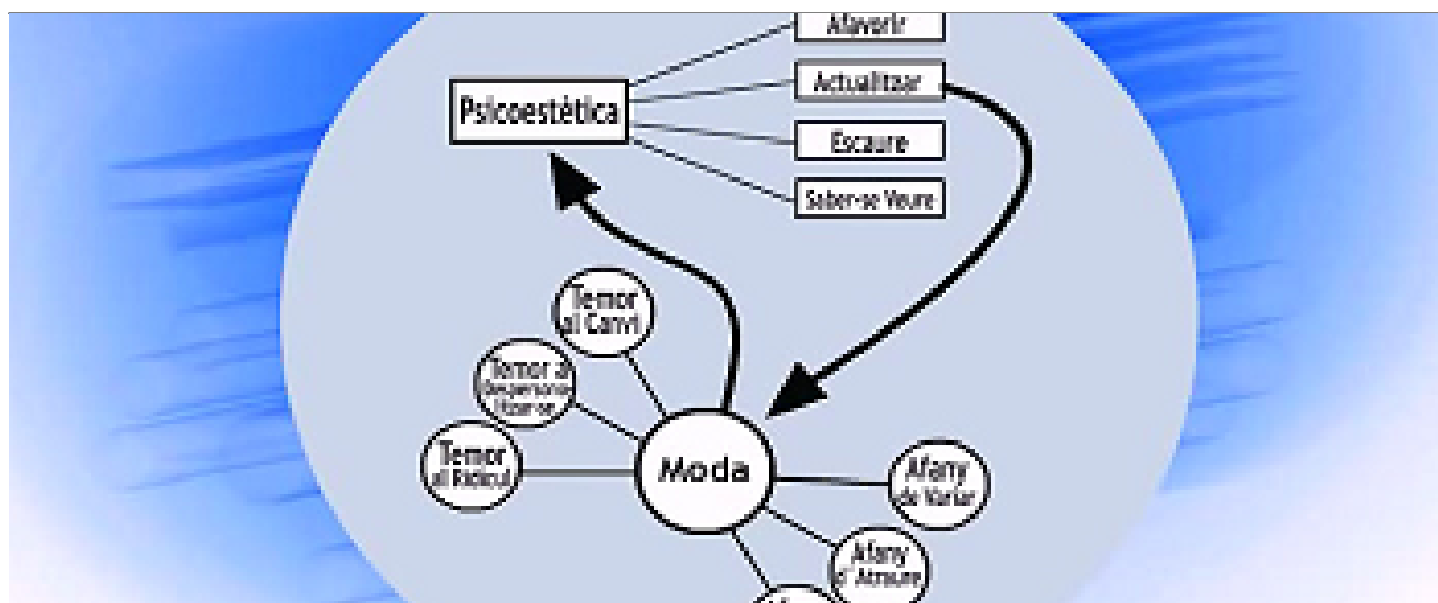

La història, el futur psicoestètic de Catalunya

Autor: Salvador Brulles

Data de publicació: 05-08-2020

Conferència d'En Salvador Brulles a la 7a Universitat Nova Història (Montblanc, 1r d'Agost del 2020). Comprendre el nostre passat ens ajudarà a reforçar el nostre caràcter col·lectiu, a fer-nos més segurs de nosaltres mateixos. L'alliberament nacional passa prèviament pel reconeixement del nostre mal: la colonització. Als catalans ens cal passar a l'acció i deixar d'actuar sempre des de la reacció.

Senyores, senyors, autoritats, amics, amigues, bon dia.

Han passat més de 300 anys d'ençà que van ser suprimides les nostres Institucions i el nostre Estat Català per les armes i el dret de conquesta, i des de llavors estem regits per un estat castellà anomenat espanyol. Però els catalans encara som aquí, i amb més força i anhels que mai i també amb molta més convicció i certesa per encarar el nostre futur amb èxit. Sobretot ara que comencem a conèixer amb profunditat la nostra veritable història. El meu professor Carles Muñoz i Espinalt em va dir manta vegades: "Brulles, amb la història s'hi ha de somiar, hem de somiar amb la història". Han hagut de passar molts anys perquè jo pogués arribar a comprendre profundament aquesta important frase, a entendre'n la vitalitat. Quan somiem les coses que desitgem, les fem conscients dins la nostra ment i comencem a fer camí per fer-les possibles. I és que l'ésser humà sense història és tan fràgil, tan domesticable! Tan sols cal mirar l'interès que des de sempre tenen els governants d'arreu del món per la història dels pobles subjugats. I és que els qui ostenten el poder saben que si volen dominar-los del tot cal destruir-los el record dels símbols i dels fets i els llibres i els constructes i la cultura que han generat —cultura que queda acumulada en el pòsit inconscient de cadascun d'aquells pobles. Saben que cal modificar la informació que aquestes nacions han viscut i heretat de les generacions passades. Saben que, si aconsegueixen obtenir la submissió i l'obediència cega del conquerit, les seves noves generacions sotmeses aniran quedant òrfenes de memòria i de llur imaginari col·lectiu, de manera que a poc a poc s'anirà construint una nova interpretació dels respectius passats, una interpretació lligada al sotmetiment del conqueridor, que imposa lleis i costums estranyes.

La immensa tasca que porta a terme l'Institut Nova Història, i entre ells l'investigador En Jordi Bilbeny, és valuosíssima per saber d'on venim, què hem estat, quins personatges han contribuït en la formació de models per a la nostra personalitat, models per a la nostra filosofia, per a la nostra medicina, per al nostre dret, la cartografia, la pagesia, la marina, i molts altres àmbits científics, econòmics i socials.

Aquesta comprensió del nostre passat ens ajudarà a reforçar el nostre caràcter col·lectiu, a fer-nos més segurs de nosaltres mateixos. Tants segles d'estar sotmesos a una colonització fèrria ens han afeblit i han creat entre nosaltres un complex d'esclau. El pateixen des de presidents de la Generalitat, del Barça, de la Caixa fins als degans de les universitats o l'ex-amo de Freixenet. Arriba a tots els àmbits. Sembla que ningú no se'n pot escapar pas. Així, doncs, el primer que els catalans hem de fer si volem assolir la independència és reconèixer aquest fet, constatable per tots els científics de fora de Catalunya i alguns de casa. L'alliberament nacional passa prèviament pel reconeixement del nostre mal. I el nostre mal té nom i ve de lluny: es diu colonització.

Hem patit 300 anys d'intrigues, 200 d'enganys i 300 d'esclavatge. Fa 800 anys que intenten exterminar la nostra cultura i manera de viure. I aquest temps no s'ha escolat en va. Cal que tots entenguem que el nostre pensament s'ha anat esclavitzant, que la nostra ment està condicionada per una manipulació constant de la història passada i present. D'ací se'n dedueix que aquest pensament d'esclau és previ a tot. Si volem reeixir, cal fer un exercici d'humanitat. Cal passar a l'acció i deixar d'actuar sempre des de la reacció. Actuar com ho fan molts pobles sotmesos. I per passar a l'acció, ens calen unes eines psicoestètiques i pedagògiques per mitjà de les quals aprendrem a formar-nos un veritable caràcter guanyador i alliberador.

Què és el complex de poble esclau? Quines actituds s'observen en un poble esclau modern? Són quatre punts. El primer: "Creure que no podrà mai independitzar-se". Aquest fet és fals es miri per on es miri. Sols cal mirar quants països s'han independitzat de grans potències mundials. Per què hem d'ésser nosaltres menys capaços que els altres? Segon punt: "Negar que dintre d'aquest poble puguin sorgir personalitats innovadores i alliberadores". Gràcies a personalitats que van des de Ramon Llull a Muñoz Espinalt estem dempeus. Els seus mètodes d'acció, la seva activitat pedagògica i la seva professionalitat ens han donat el caràcter suficient per seguir creient en la grandesa de ser catalans. La nostra nació no ha parat de donar grans genis en tots els camps a nivell mundial, avui i aquí n'hi ha un clar exemple. Tercer punt: "Sentir-se incapaç d'analitzar la trajectòria de qui l'esclavitzà". La reacció de derrotisme impedeix veure clar el nostre futur. Sempre ens veiem lligats a aquell que ens espolia. I quart i últim punt: "Ser desmoralitzador i corrosiu en la forma de jutjar els qui es troben en la seva mateixa situació". L'amic Bilbeny i molts dels qui ens trobem aquí en podríem explicar un sac de casos viscuts. El nostre esforç i la nostra tenacitat s'ha de triplicar per seguir lluitant i no caure en els tentacles de la desmoralització. Per una banda, quantes nacions de tot el planeta han aguantat aquest devesall històric de destrucció? Per l'altra, quants pobles han desaparegut sota les mateixes condicions que nosaltres estem patint? Quants estats han quedat assimilats pel conqueridor?

Tots hem de convenir que els catalans som extremadament forts i flexibles, treballadors. Tenim una fortalesa irreductible. Els segles de sotmetiment ens han afeblit molt, però la nostra consciència de pertinença a la Nació Catalana és més viva que mai, perquè és la nostra identitat. És la força de ser i de sentir-nos catalans. Per això han fracassat les males ànimes, les que són més decadents, corruptes i mediocres que mai. La seva por els supura per tots els porus de la pell. Com deia el gran filòsof Francesc Pujols: "El pensament català, rebrota sempre i sobreviu als seus il·lusos enterradors". Ho veiem nosaltres i ho veu tothom. Fins i tot, ho veuen els nostres adversaris: Espanya, França, i el Vaticà, que viuen en un núvol que es va esfilagarsant cada dia més. En canvi, Catalunya té per endavant tot un futur esplendorós. Però és qüestió de recuperar el nostre Estat Català Independent. I encara més si no volem enfonsar-nos en la misèria més decadent. Si som Estat, podrem potenciar totes les nostres peculiaritats, incentivar els nostres homes més eminents —que hi són, però relegats a l'ostracisme. Catalunya ho té tot de cara per encarar el futur amb èxit, per fer història, per escriure-la i per figurar, fent honor a Pau Casals, a l'ONU com un nou país.

Així doncs, una de les idees en què hauríem d'insistir és la imprescindible necessitat de fer Estat, de somiar amb el nostre Estat Propi. Quan ets amo del teu propi destí, et surten amics, mentre que els enemics són els mateixos. Ara, com que no tenim Estat, no tenim aliats. Hem d'aprendre a actuar amb sentit dirigent, tal com ho feien els nostres avantpassats, que van saber construir una confederació d'estats, la més gran d'Europa i imitada per Anglaterra i els Estats Units. Les tècniques psicoestètiques d'oratòria i expressivitat, acompanyades de l'afany de crear caràcters dirigits ens hi ajudaran molt.

El pensament psicològic del català és massa sovint el de la reacció. Això ho hem de saber canviar. Ja des de la infància tenim el sentit de l'obediència inoculat en el nostre procedir. La por a fer enfadar l'amo colonitzador és immensa, enorme, només cal mirar el fer dels nostres polítics per adonar-nos del procedir de criad demanant perdó a cada instant, de paraula i amb to baixet, de gest encongit i posat de vençut.

Ara us parlaré de la ciència Psicoestètica, una ciència que humanitza. La Psicoestètica dota la persona de la voluntat necessària per avançar en la seva formació i per fer-lo conscient que ha de dirigir la seva vida i per esdevenir un dirigent de la societat, si aquesta és la seva voluntat. Definim aquesta ciència: "La Psicoestètica és la valoració artística d'un mateix en funcions d'un equilibri vivencial entre l'aspecte físic i el caràcter, menat per l'afany de perfeccionar i presentar la figura de forma agradable i harmonitzant-la amb les modes o amb creences personals". Ens formem i arrelem en l'ambient en què vivim. Som jo i l'ambient. Som com ens interpretem —en el nostre cas com a catalans—. Som ment i figura, intel·ligència i expressivitat. Els humans ens expressem a través de la mirada, la parla, el gest i la indumentària. La Psicoestètica ens fa plenament conscients dels quatre factors de la comunicació, i reforça la formació del caràcter individual per fer-lo actuar directivament sobre l'ambient, i així potenciar el caràcter col·lectiu de la societat. Tenim una ment que cal formar-la i un cos que cal modelar i educar en l'expressivitat, perquè la forma ens informa. Hi ha en nosaltres un diàleg figuratiu i gestual que provoca reaccions, emocions i motivacions. Les persones ens valem dels artificis per sobreviure i afirmar-nos.

L'ésser humà és, per tant, creador d'artificis. Ha anat progressant en el benestar. Ha generat una cultura de la comoditat que hauria d'anar acompanyada amb el ritme de la natura. Al llarg del temps l'home s'ha anat civilitzant i sofisticant. Ara bé, no hem evolucionat pas per ser domesticats! Ni els humans en general ni els catalans en particular. El poble català no pot permetre per més temps que el nostre tarannà més natural estigui sota el control d'uns manefles, que de forma deliberada marquen el nostre procedir com el que en realitat no som: un poble alienat, sotmès i colonitzat. Som éssers humans per naturalesa catalans!

Tot ésser humà que estigui sotmès a un període llarg de tirania i maltractament continuat es pot tornar rebel i lluitar fins a la mort pel seu alliberament. Per contra, també trobem aquell que es torna mesell i col·laboracionista. El mesell pensa que un dia serà com l'amo que l'esclavitzava, cosa que no ha passat mai. Nosaltres afirmem rotundament i científicament que això no passarà mai, per la senzilla raó que l'amo sap prou bé que aquell que traeix el seu poble, és a dir els seus, pot igualment traïr els qui no són dels seus. El traïdor fa fàstic als colonitzadors i angúnia als propis.

Què és la colonització doncs? Quines repercussions i símptomes té en la població que la pateix? L'ésser humà en general pot arribar a acumular molta por. Però l'ésser humà colonitzat encara en pot acumular més —una por que es propaga com una pandèmia en la seva manera de procedir. Cal observar d'on ve aquesta por si volem entendre el seu comportament. En el cas català, l'enveja hi juga un paper primordial, ja que el català coratjós es veurà recriminat pels propis que ja han acceptat la submissió. La ment del català sotmès es col·lapsa davant les idees noves de llibertat. No pot assimilar la dinàmica dels inquiets perquè és «ponderat»: quan ell hi va els altres ja en tornen. Cal ajudar el català espantat a superar aquesta dificultat i a assumir la nova visió. Tot plegat, requereix fer molta pedagogia, una pedagogia adreçada a alliberar-lo.

Ras i curt, l'home ha de tenir un caràcter, valent i cercar la veritat i dir-la. L'home ha de tenir personalitat. Els catalans tenim molta personalitat. És per això que som creatius i enginyosos. Però la ciència de la Psicoestètica sap com tractar la manca de caràcter de molts catalans i potenciar suficientment en ells actituds fortes i proactives i, a través d'aquesta tasca, formar els dirigents del nostre futur Estat Català. Moltes gràcies.

Salvador Brulles i Moragues
Montblanc
1r d'agost del 2020